

SÄKENIÄ

Sosialistinen kuukausijulkaisu.

Ilmestyy kuukausittain. Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella.

Toimittaja: MOSES HAHN

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

“ Kansainvälinen katsaus ”

YLEISVENÄLÄINEN NEUVOSTO-KONGRESSI.

Viime joulukuun loppupuolella pidettiin Moskovassa yleisvenäläinen neuvostokongressi. Jotakin sen hyväksymiä päätöslausemia on julaisu lyhennetyssä muodossa jo Amerikassakin. Niistä ei kuitenkaan huomattavimmin selvene maassa vallitseva tilanne, eikä eri mielipiteet Venäjällä vallassa olevassa Kommunistipuolueessa. Nämä selviävät parhaiden Neuvosto-Venäjän johtomiesten puheista ja neuvostolehdissä käydyistä väittelyistä, joita käytiin kongressin edellä ja jotka olivat ikäänkuin alustuksina sille. Valaisevimpia näistä puheista on se, jonka Lenin piti Venäjän kommunistipuolueen Moskovon piirikokouksessa marraskuun lopussa. Puheen alkuosassa käsitellään laajasti Venäjän sotilaallista tilannetta. Se on yleisesti tunnettu asia ulkopuolisillekin. Mutta Neuvosto-Venäjän sisäinen taloudellinen ja poliittinen tilanne, jota Lenin käsitteli puheensa loppuosassa, ei ole läheskään tunnettu. Lenin m. m. tässä puheessaan käsittelee virkavaltaisuuden kohoamista maassa ja vaatii yksilökontrollin, jota hän viime keväänä kannatti, lopettamista. Monia muita uudistuksia hän esittää välttämättömäksi toimeenpanna. Tässä merkkipuheessaan Lenin lausui:

Aseellisten sekaantumisyritysten kukistuessa meidän asemamme on parantunut huomattavassa määrässä. Pohjimmaisena syynä siihen epätoivoiseen tilanteeseen, missä me olimme, oli se tosiasia, että keski-Venäjä, teollisuus-Venäjä, proletarinen Venäjä — Pietari, Moskova ja Ivanovo-Voznesensk — oli eristettyinä viljaa kasvattavista seuduista. Siperiasta, etelä- ja kaakkoismaakunnista. Meidän pääasiallisimmat polttoainelähteemme, Donin laakson hiilialue ja Kaukasian öljylähteet olivat meistä eristetyt ja noissa olosuhteissa oli hyvin epätodennäköistä voiko tasavaltamme seistä paljonkaan kauempaa. Te tunnette sen epätoivoisen kurjuuden ja puutteen, kylmän ja nälän missä me olimme näistä syistä.

Tilanteen parantuminen johtuu nyt pääasiallisesti siitä, että nämä alueet on jälleen liitetty meihin. Elintarpeiden varastoihin kerääminen sen jälkeen kun me saimme Siperian ja Kaukasian haltuumme ja yhteiskunnallisten olosuhteiden muo-

vautuessa Ukrainassa meille myönteiseksi, on saavuttanut sellaisen asteen, että me voimme huoletta sanoa olevamme tulevana talvena tilaisuudessa, ei ainoastaan selviytyä vaikeuksistaamme, mutta me myös voimme hankkia riittävästi ruokaa kaikille teollisuustyöläisille.

Tämä on oleva ensimmäinen vuosi jolloin, kiitos kuljetuslaitosten alalla tapahtuneille parannoille, meillä tulee olemaan 250—300 miljoonaa puutaa viljaa varastoissa. Kun meillä ovat tšekäläiset varastot, me emme ainoastaan puhu sosialistisesta uudelleenrakentamistyöstä ja tee hyvin vähän, kuten asianlaita on nykyään, mutta me tulemme todellisuudessa panemaan käytäntöön todellisia työarmeijoita, panemalla satoja tuhansia teollisuustyöläisiä sellaisiin töihin, joiden suorittamista ei voi viivyttaa. Kuinka tällaista työtä voidaan korjata huomataan siitä, että kutomoteollisuus korjaantui heti polttoainetilanteen parannuttua. Työt Ivanovo-Vozenskin maakunnassa ovat alkaneet jälleen. Alussa oli käynnissä vain 250,000 värttinää ja nyt niiden luku nousee 500,000—600,000 ja me odotamme, että vuoden lopussa käynnissä olevain värttinäin luku nousee miljoonaan. Tulevana vuotena me odotamme niiden nousevan neljään miljoonaan.

Me olemme nyt vasta nousemassa tilanteesta, missä meidän oli kulutettava vanhoja varastoja, mutta me olemme pääsemässä tilanteeseen, jolloin Venäjä uudelleen rakentaa raunioitunutta teollisuuttaan ja alkaa olla tilaisuudessa antamaan talonpojille suolaa, polttoöljyä ja jonkun verran kangastuotteitakin viljan vastineeksi. **Ilman sitä sosialistisesta rakennustyöstä ei voi olla puhuttakaan.**

Ulkopuolisesti me olemme kukistaneet maahanhyökkäysaikeet ja tehneet rauhan useiden valtojen kanssa siten hankkien itsellemme kansainvälisen aseman. Sisäisesti me olemme nyt ensimmäisen kerran saavuttamaisillamme aseman, missä on mahdollista hankkia työläisillemme ruokaa ja teollisuksillemme polttoaineita siinä määrässä, että me nyt voimme alkaa sosialistisen rakennustyöomme.

Tämä on meidän pohjimmainen päämäärämme, **se on kysymyksen ydin.** Me olemme useita kertoja enemmän yrittäneet päästä tähän rakennustyöhön. Minä muistan kuinka huhtikuulla, v. 1918, neuvostojen keskuskomiteassa, minä lausuin näyttävän siltä kuin jos sotilaalliset kysymykset olisivat päättymäisillään, että me olemme pelastaneet Venäjän riistäjiltä ja turvanneet sen työläisille ja että on tullut aika kääntää Venäjän hallituksen huomio taloudelliseen rakennustyöhön. Mutta lepoaika, jonka me silloin saimme, oli liian lyhytaikainen.

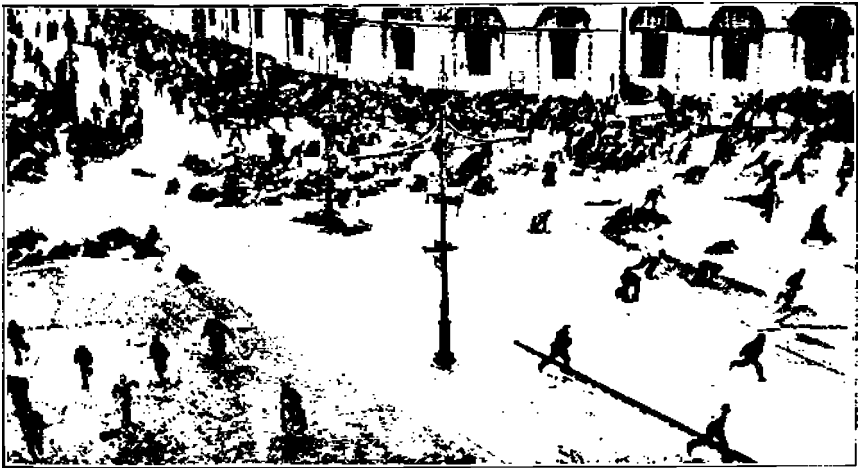
Sota joka pakotettiin meille tshekkoslovakian kapinan muodossa kesällä v. 1918 oli ankara. Siitä huolimatta me yritimme alkaa rakentavaa työtä useita kertoja nimittäin keväällä v. 1918, ja laajemmassa mittakaavassa vuoden 1920 keväällä, jolloin kysymys työarmeijoista heräsi. Nyt tämän kysymyksen täytyy saada etutila ja meidän täytyy käyttää kaikki energiamme sen työn suorittamiseen. Meillä on tässä **koko sosialistisen vallankumouksen tärkein probleemi kansainväliseltä kannalta katsottuna, voiton saavuttamisen kannalta katsottuna kapitalismin yli.**

Yleisesti puhuen voiton saamisessa kapitalismin yli on välttämätöntä kaikista ensimmäiseksi kukistaa riistäjät ja tasata riistettyjen valta — tehtävä, joka on suoritettava vallankumouksellisilla voimilla. Seuraavana tulee esille luova työ, ponnistus rakentaa taloudelliset suhteet ja antaa esimerkki kulnka se tehdään.

Nämä kaksi kysymystä, jotka liittyvät sosialistisen vallankumouksen voimaansäätämiseen, ovat erottamattomasti yhdistyneet toisiinsa ja ne erottavat meidän vallankumouksemme aikaisemmista vallankumouksista, joissa on ollut paljon hävitystä.

Jos me epäonnistumme toisen tehtävän ratkaisussa, mikään menestys, mikään voitto riistäjien yli ja mikään menestyksellinen kansainvälisten imperialistien vastustaminen ei auta ja palaamista vanhoihin olosuhteisiin on mahdollisin välttää. Teoreettisesti tästä ei voi olla kahta mielipidettä.

Vaihtuminen ensimmäisestä brobleemista toiseen on äärimmäisen jyrkkä ja vaikea, vaatii erilaisia menettelytapoja, erilaista voimien jakoa ja käyttöä eri keskuksia mihin huomio on kohdistettava, erilaista psykologiaa j.n.e. Riistäjien kukistamisen ja imperialistien vastustamisen menettelytapojen sijalle täytyy omaksua järjestelyn ja rakentamisen menettelytavat. Meidän täytyy osottaa itseemme koko maailmalle ei ainoastaan voimaksi, joka kykenee vastustamaan sotilaallisia kuristusyrityksiä, mutta myös voimaksi, joka voi antaa esimerkin yhteiskunnallisessa rakennustyössä.

Nevsky Prospect, Pietarissa marraskuun vallankumouksen aikana 1917.

Vijttauksia näihin sosialistisen vallankumouksen kahteen puoleen löydetään suurten sosialististen kirjailijain teoksista. Nämä kaksi puolta koskevat yhdellä tavalla maita, jotka ovat vielä kapitalistisia kuin myös ei proletaarisia joukkoja meidän maassamme. Me olemme saaneet talonpojat vakuutetuiksi, että proletariaatti tarjoaa heille paremman olemassaolon kuin mitä porvaristo sallii.

Kun talonpoikaisto, vaikka onkin tyytymätöin bolshevikien valtaan, vertailee sitä omien kokemustensa perusteella perustuslakikokouksen, Koltshakin y. m. seuraajien valtaan, se tuli johtopäätelmään, että bolshevikit ovat taanneet sille paremman olemassaolon ja kyyvykkäimmin puolustanut sitä koko maailman imperialismin väkivaltaa vastaan. Proletariaatin täytyy nyt ratkaista toinen probleemi, sen täytyy osottaa talonpoikaistolle teoilla, että se voi luoda sellaiset taloudelliset olosuhteet, jotka osottautuvat paljon korkeammaksi kuin ne, joiden alaisina talonpojat elävät pienillä maatiloillaan. Tähän saakka talonpojat ovat luottaneet vain vanhaan järjestelmään ja ovat pitäneet sitä normaalaisena. Siitä ei voi olla epäilystäkään. On typerää ajatella, että talonpojat olisivat muuttaneet katsomuksensa tärkeissä taloudellisissa kysymyksissä meidän propagandamme vaikutuksen alaisena. He yksinkertaisesti odottavat.

He kuitenkin ovat vaihtuneet vihamielisestä puolueettomuudesta ystävälliseen puolueettomuuteen. He elävät mieluummin meidän hallituksemme alaisina kuin minkään muun hallituksen, tultuaan vakuutetuksi, että työväen diktatuuri, että köyhälistön valtio ei merkitse raakaa voimaa ja anastusta kuten ennustettiin heille, vain parempaa talonpoikain etujen puolustamista kuin Koltshkin, Denikinin ja toisten puolelta. Tämä ei kuitenkaan riitä.

Pääasiaa ei ole vielä tehty. Köyhälistön täytyy osottaa, että se kykenee saamaan suuret teollisuuslaitokset uudelleen käyntiin, että talonpoikaisto voidaan nostaa korkeammalle taloudelliselle tasolle. Työläisten täytyy nousta voittoisina taloudellisesti samoin kuin sotilaallisestikin ja osoittaa suunnattomille talonpoikaisjoukoille ja pikkuporvarillisille aineksille, kuin myös koko maailmalle, ei sanoilla vaan teoilla, että kommunistinen elämänjärjestys voidaan rakentaa. Tämä tehtävä on kansainvälisestä merkityksestä. Me puhuimme tästä tehtävästä viimeisessä puoluekokouksessa, eikä minun ole tarpeellista kajota siihen laajemmin tässä.

Tulevassa yleisessä neuvostojen kongressissa tämä kysymys tulee olemaan suurimman huomion keskus. Kongressin työjärjestys on sellainen, että yli Venäjän saapuvien edustajain kaikki huomio keskittyy meidän taloudellisiin kysymyksiimme, kuten teollisuuteen ja siihen mitä me olemme varovaisuudella määritelleet "talonpoikaismaanviljelyksen avustamiseksi." Viimeksimainittuun kuitenkin kuuluu useita hyvin harkittuja toimenpiteitä, jotka tähtäävät talonpoikaismaanviljelyksen kohottamiseen — joka tulee olemaan vielä voimassa kauan — korkeammalle tasolle. Tämän yhteydessä kongressille esitetään suunnitelma Venäjän sähköittämisestä, mikä tekee mahdolliseksi yhdenmukaisen teollisuuden uudelleen järjestämisen."

Tämän jälkeen Lenin lainaa suurta huomiota tälle sähköittämiskysymykselle ja arvelee, että kymmenen vuoden sisällä saadaan suuret sähkölaitteet rakennettua. Tämän jälkeen hän palaa takasin talonpoikaistoa koskeviin kysymyksiin ja neuvostohallituksessa kehittyneeseen virkavaltaisuuteen. Hän lausuu:

"Se tosiasia, että talonpoikien ja työläisjoukkojen valistuneisuustaso ei vastaa edessämme olevia kysymyksiä ja että 99 prosenttia meistä on tottunut sotilaallisiin ja poliittisiin kysymyksiin, on syynä virkavaltaisuuden heräämiseen.

Tämä myönnetään joka puolelta. **Neuvostohallituksen tehtävä on murskata vanha hallituskoneisto yhtä täydellisesti kuin se tehtiin marraskuullakin ja sen on siirrettävä kaikki valta neuvostoille.** Me olemme myöntäneet ohjelmassamme, että **socialistisen yhteiskunnan rakentamisen taloudellinen pohja vielä puuttuu** ja että maassa ilmenee virkavaltaisuuden elpymistä ja että työläisiltä sekä talonpojilta vielä puuttuu valistusta sekä yleensä korkeampaa kulttuuria.

Tämä johtuu sodasta, joka on vaatinut parhaat työläisemme.

Köyhälistö on tehnyt suuria uhrauksia toteuttaakseen sotilaallisen päämäärämme; miljoonia talonpoikia samoista syistä on vedetty tuottavasta työstä ja me olemme olleet pakotettuja kutsumaan porvarillisia aineksia tekemään tarpeellisia töitä.

Tästä syystä meidän täytyi tunnustaa ohjelmassamme, että virkavaltaisuus uusiutui ja että on välttämätöntä käydä systemaattista taistelua sitä vastaan. Tarpeetointa on sanoa, että tämä virkavaltaisuus, joka on pesiintynyt neuvostolaitoksiin, ei voi muuta kuin vaikuttaa puoluejärjestöönkin, jonka etunenässä olivat samat miehet kuin neuvostolaitoksissakin. Siksi on aivan luonnollista, että tämäkin kysymys on tulevan neuvottelukongressin työjärjestyksessä ja sille on lainattu suurta huomiota sanomalehdistössä.

Hajaannus länsieuroopalaisessa sosialistisessa liikkeessä.

Kuten muistetaan, määräsi viime kesänä pidetty Kommunistisen Internationalen toinen kongressi kaikkien niidenkin maiden sosialistipuolueet, jotka olivat jo silloin yhtyneet Kommunistiseen Internationaleen, pitämään kokoukset lyhyen ajan sisällä. Näissä kokouksissa niiden oli määrättävä kantansa 21:een liittymisehtoon nähden ja puhdistettava itsensä opportunistisista ja keskustalaisista aineksista. Italian sosialistipuolue ja Norjan sosialidemokraattinen työväenpuolue olivat tällaisessa asemassa. Ne olivat K. I:n toiseen kongressiin asti ainoat merkitykselliset ja suuret länsimaiset puolueet, jotka olivat siihen liittyneet.

Nämä puolueet pitivät kokouksensa tammikuun ajalla. Kummassakin näissä puolueissa oli ollut ennen tätä kokousta voimakkaita mielipide-eroavaisuuksia menettelytapojen suhteen, mutta kumpikin puolue melkein yksimielisesti kannatti K. I:hin kuulumista. Kahdenkymmenen yhden liittymisehtojen tunnetuksi tuleminen kuitenkin muutti aseman päinvastaiseksi. Liittymisehtoihin liittyvät tarkat menettelytapamääritelmit johtivat siihen, että internationalekysymys tuli menettelyriidan ytimeksi. Niin kauan kuin K. I. ei ollut määritellyt tarkkaa menettelytapakaavaa, jota jokaisen siihen kuuluvan puolueen on noudatettava, niin kauan siihen voivat kuulua suuretkin sosialistipuolueet, joiden sisällä oli monenlaisia käsitteitä menettelytavoista ja tämä yhteys ei saattanut mitenkään vaaraan puolueen eheyttä. Mutta niin pian kuin yhteiset tarkat menettelytapaehdot oli määrätty kaikille maille, se saattoi heti puolueen eheyden vaaraan.

Italian sosialistipuolueessa on ollut kolme pääasiallista ryhmää. Oikealla oli pieni Turatin ryhmä, sitten oli suuri Serratin johtama keskusta ja äärimmäisenä vasemmistona oli parlamentaarisen toiminnan kokonaan hylkäävä kommunistinen ryhmä, jota johti Bordiga y. m. Kaikki nämä ryhmät kannattivat K. I:n kuulumista viime syksyyn saakka. Mutta K. I:n 21 liittymisehtojen tunnetuksi tultua alkoi Avantin toimittaja Serrati arvostella niitä, erikoisesti sitä kohtaa, missä vaaditaan jäsenten eroittamista puolueesta. Hän ryhtyi vastustamaan ehtojen hyväksymistä selaisenaan. Sosialistipuolueen hallinnossa kommunisteilla kuitenkin oli muutaman äänen enemmistö. Mutta tammikuulla pidetyssä puoluekokouksessa, Leghornissa, ehdot hyljättiin 112,241 äänellä 58,900 ääntä vastaan.

Italian voimakas sosialistipuolue hajaantui. Ehtojen "ehdottomat kannattajat" erosivat kokouksesta ja muodostivat Italian kommunistipuolueen. Sosialistipuolueen, jonka johdossa ovat vanhat kokeneet miehet Serrati ja Turati, haltuun jäi puolueen sanomalehdistö, osuustoiminnalliset liikkeet. Sosialistisen eduskuntaryhmän 156 jäsenestä korkeintaan vain viisitoista jäi eronneiden kommunistien puolelle ja 2,500 sosialistisesta kunnallishallinnosta vain muutamia satoja kuuluu uudelle puolueelle.

Mutta epäilemättä puoluehajaannus heikensi Italian sosialistisen liikkeen voimaa.

Norjan sosialidemokraattisen työväenpuolueen kokouksessa samaan aikaan kysymys 21 liittymisehdon hyväksymisestä johti myös hajaannukseen. Enemmistö nähtävästi oli ehtojen hyväksymisen kannalla. Vähemmistö, 200 edustajaa, poistuivat kokouksesta ja perustivat uuden järjestön. Sanotaan, että enemmistö puolueen parlamenttijäsenistä jää liittymisehtojen vastustajain ryhmään. Tämän yhteydessä olkoon vielä mainittu eräästä suuresta ristiriitaisuudesta Norjan työväenliikkeessä. Norjan sosialidemokraattinen työväenpuolue muodostuu ammattiuuni-

oista. Nämä unlot ovat kuuluneet ja edelleenkin kuuluvat Amsterdamin ammattilliseen kansainväliseen, jonka Moskovan punainen ammattillinen kansainvälinen on julistanut "keltaseksi" ja hajoitettavaksi järjestöksi.

Ranskan sosialistipuolue oli epävirallisesti edustettuna Kommunistisen Internationalen toisessa kongressissa. Ranskan puolueelle, kuten kaikille muillekin K. I:n pyrkiville puolueille, annettiin määräys hyväksyä 21 liittymisehtoa ja puhdistaa puolue opportunistisista ja keskustalaisista aineksista. Panskassa liittymisehtojen tunnetuksi tultua kävi niin, että monet entiset oikeistolaiset, kuten Marcel Cachin ja useat muut, ryhtyivät niitä kannattamaan ja entiset vasemmistolaiset —miehet, jotka maailman sodan ajalla olivat uskaltaneet nousta hallitustaan vastustamaan (Longuet, Faure, y. m.) — ryhtyivät ehtoja vastustamaan. Kiistaa liittymisehdoista käytiin useita kuukausia puolueen sanomalehdistössä ja puolueen kokouksissa. Sillä oli mitä ikävin vaikutus Ranskan sosialistiseen työväenliikkeeseen. Puoluejärjestöjen jäsenmäärä aleni kun vakavat työläisjäsenet veljessotaan kylläntyneinä vetäytyivät syrjään puolueen riveistä. Tuli sitte Toursin kokous joulukuun lopussa. Siellä liittymisehtojen kannattajat saivat voiton. Ehtojen hyväksymisen puolesta annettiin 3,208 ääntä, Longuetin esityksen puolesta, jossa vaadittiin ehtoihin muutoksia, annettiin 1,022 ääntä ja 397 edustajaa pidättäytyi äänestämästä. Äänestyksen tuloksen tunnetuksi tultua Longuetin ryhmä poistui kokouksesta ja muodosti uuden puoluejärjestön, jonka sihteeriksi valittiin Paul Faure. Enemmistöksi jääneen Ranskan kommunistipuolueen sihteeriksi on valittu entinen puoluesihteeriksi Frossard. Pariisilainen aamulehti, l'Humanite, on kommunistien käsissä ja iltalehti Le Populaire kuuluu Longuetin ryhmälle.

Sveitsin sosialidemokratisen puolueen kokouksessa tammikuulla myös hylättiin K. I:n 21 liittymisehtoa. Sähkösanomauutisista päättäen sielläkin kommunistinen vähemmistö erosi ja muodosti Sveitsin kommunistipuolueen. Myöhemmin tulleista tiedoista päättäen kommunistinen aines on jäänyt edelleen puolueeseen, mutta että tästä huolimatta puolueen jäsenet ylisäänestyksellä, 16,000 äänen enemmistöllä, hylkäsivät nuo maailman sosialistiselle liikkeelle niin kohtalokkaat ehdot.

Vuosi takaperin Skotlannin itsenäinen työväenpuolue kongressissaan Paisleyssä 153 äänellä 28 ääntä vastaan tuomitsi Toisen Kansainvälisen ja päätti kannattaa ja tukea Kommunistista Internationalea. Nyt vuosi jälkeempäin saman puolueen kongressi Larbertissa päätti 93 äänellä 57 ääntä vastaan ei yhtyä Kommunistiseen Internationaleen. Puolueessa ei tapahtunut hajaannusta.

RANSKAN TYÖVÄENLIITON HAJOITUS

Tammikuulla antoi Ranskan korkea oikeus päätöksen, jolla se määräsi sanotun maan ammattijärjestöjen liiton, Confederation Generale du Travailin hajotettavaksi, nimitti virallisen edustajan valvomaan hajotusta ja tuomitsi neljä sen korkeinta toimitsijaa sadan frangin sakkoon ja maksamaan oikeuskustannukset. Hajottamispäätös selitetään annetun siksi, kun mainittu järjestö pyrki muodostamaan "vähemmistöhallituksen Ranskan tasavallan sisälle" ja se on tässä tarkoituksessa juonitellut ja rikkonut lakeja. Tosiiasiallisesti Ranskan kapitalismi, huomattaessaan

työväenliikkeen sisällä käytävän katkeran riidan, katsoi ajan odolliseksi ryhtyä murskaamaan Ranskan voimakkainta työväenjärjestöä.

Gonfederation General du Travail on, samoin kun sosialistipuoluekin, menettänyt paljon jäseniä, suhteellisesti ehkä paljon enemmänkin kuin sosialistipuolue.

Sodan alussa tämän järjestön jäsenmäärä oli noin 200,000. Sodan ajalla ja sodan jälkeisenä aikana se kohosi puoleentoista miljoonaan. Viime toukokuulla tapahtui onnetoin rautatielakko. Sen ja suuntataisteluiden seurauksena liiton jäsenmäärä on alentunut noin 600,000. Yksistään Seinen departementissa, jossa vasemmistolainen agitatsioni on ollut kaikista kiivainta, unioiden jäsenmäärä on alentunut 292 tuhannesta 140 tuhanteen. Jäsenmäärän alentumiseen lienee jonkunverran myös vaikuttanut maassa vallinnut laajalle levinnyt työttömyys. Yleisesti tunnettu asiahan on, että teollisuuden nousukausina ammattijärjestöjen jäsenmäärä aina nousee ja työttömyyden tullessa, jolloin työläiset menettävät työpaikkansa ja joutuvat muuttelemaan toisille paikkakunnille ja kokonaan toisille työaloille, järjestöjen jäsenmäärät alenevat.

KOLTSHAKIN VARASTAMA KULTA JA LIITTOLAISET

Huomattava osa Venäjän kultavarastosta säilytettiin maailman sodan aikana Kasanissa. Kun bolshevikit v. 1918 tekivät hyökkäyksen Kasaniin, niin perustavan kansalliskokouksen jäsenistä muodostettu komitea, joka silloin oli vallassa ei-bolshevistisessä osassa Venäjää, lähetti täältä kultavaraston ensin Samaraan ja sitten Omskiin. Koltshakin englantilaisten avulla kumottua demokraattisen direktorihallituksen ja otettua vallan käsiinsä, mainittu kultavarasto joutui Koltshakin ja hänen ministeriensä haltuun. Kultavaroja siirrettiin kaupungista kaupunkiin sangen huolimattomasti. Viisitoista arkkua kultaa noin miljoonan ruplan arvosta varastettiin tiellä. Siitä huolimatta Omskin entisen valtiopankin tiedonannon mukaan Kasanista ja Samarasta oli Omskiin tuotu kultaa, laskien kultarahat niiden nominaaliarvon mukaan ja arvioiden kultaharkot 5 rul. 50 kop. solotnikalta, seuraavat summat:

Venäjän valuutta	514,820,743 ruplaa 78 kopekkaa
Ulkom. valuuttaa	40,577,839 ruplaa 36 kopekkaa.
Kultalevyjä	95,078,493 ruplaa 25 kopekkaa.
Kultatankoja	529,594 ruplaa 24 kopekkaa.
Kultahiekkaa	525,447 ruplaa 23 kopekkaa.
Yhteensä	651,532,117 ruplaa 86 kopekkaa.

Tämän kultamäärän yhteinen paino oli 30,563 puutaa. Siitä lähetettiin 9,043 puutaa Vladivostokiin, jossa Koltshakin hallitus harjotti sillä valuuttakeinottelua. Kultavarastoa kuljetettaessa Vladivostokiin atamaani Semjonow ryösti siitä matkalla 2,000 puutaa, käyttäen ne omiin tarpeisiinsa. Kun Omskia eväkuoitiin Koltshakin kukistumisen jälkeen, oli 19,520 puutaa kultaa jäänyt rautatievaunuihin radalle ja joutui se tällätavoin neuvostohallituksen käsiin.

Siitä paitsi oli Vladivostokiin tuotu 514 arkkua kullansekaista hopeaa ja hopeansekaista kultaa, puhdasta luontaiskultaa y. m. muodossa olevaa kultaa noin

2,000 puutaa. Vähän ennen Koltshakin kukistumista antoi hänen rahaministerinsä Burushkin määräyksen, että kaikki Vlativostokissa ulkomaisessa valuutassa olevat rahamäärät oli toimitettava rahaministeriön ulkomailla olevien asiamiesten huostaan, nimittäin Zamenille Lontooseen, Ugetille New Yorkiin, Myllerille Tokioon ja veljekset Behringille Shanghaihin.

Neuvostohallituksen käsiin joutuneista asiapapereista on sittemmin käynyt selville, mihin ovat joutuneet Vladivostokiin kuljetetut äärettömät kultavarat. "Ekonomitsheskaja Shisnj" lehden (8.IX.20) tiedonannon mukaan Koltshak ehti myydä niistä seuraavat määrät:

Ranskalaisille toukokuussa 1919	126 puutaa
Englantilaisille toukokuussa 1919	516 puutaa
Englantilaisille ja Ranskalaisille heinäkuussa 1919	698 puutaa
Jaapanilaisille heinäkuussa 1919	140 puutaa
Jaapanilaisille elokuussa 1919	502 puutaa
Jaapanilaisille syyskuussa 1919	500 puutaa
Ranskalaisille syyskuussa 1919	750 puutaa

Yhteensä 3,232 puutaa

Sen lisäksi Koltshak sijoitti Venäjän kultavarastoista:

Jaapanin lainan takuuksi	1,500 puutaa
Samoin englantilais-amerikalaiselle syndikaadille	3,937½ puutaa
Yhdysvaltain hallitukselta kiväärien ostoon	100 puutaa
Toiminimi "Remingtonilta" kiväärien ostoon	50 puutaa
Toiminimi "Goltzilta" kuularuiskujen ostoon	50 puutaa

Yhteensä 5,637½ puutaa

Sitäpaitsi jäi Shanghaihin

575 puutaa

Yhteensä 6,212½ puutaa

Tällä tavoin Liittolaisvaltain antama apu oli maksettu venäläisellä kullalla. Koltshak, Judenitsh ja Denikin muodattivat Venäjän kansan verta kansan varoilla ostetuilla aseilla. Nykyään ovat Venäjän kansan kultavaraston viimeiset jätteet liittolaisvaltain suosiollisella myötävaikutuksella joutuneet edellämaintittujen kukistettujen kenraalien jälkeläisen — paroni Wrangelin haltuun, joka uudelleen jakaa venäläistä kultaa liittolaismaiden kapitalisteille, saaden näiltä vastalahjaksi aseita ja ammuksia kansallissodan jatkamista varten Venäjän vallankumousta vastaan.

AMMATILLINEN INTERNATIONALE

Kaikkia niitä innostuneita hajotusyrityksiä vastaan, joita viimeisen vuoden aikana on tehty kansainvälisen ammatillisen internationalen voiman heikentämiseksi osottaa ammatillisen liikkeen Lontoossa pidettyyn kongressiin osanotto liikkeen suuremmissa voimaa. Allaoleva luettelo kongressissa edustettuna olleista maista, näiden maiden ammatillisesti järjestyneiden luvusta ja edustajien luvusta antaa lähemmän käsityksen asiasta.

LONTOON KONGRESSIIN OTTI OSAA:

	Yhdist. jäsenluku.	Edustajia.
Englanti: Ammattiyhdistyskongressin parlamentt. komitea	6,500,000	7
Englanti: Ammattijärjestö	1,500,000	3
Saksa: Saksan ammattijärjestö	8,500,000	12
Ranska: Confederation Generale du Travail	1,500,000	13
Belgia: Ammattijärjestö	700,000	9
Tanska: Ammattijärjestö	300,000	5
Norja: Ammattijärjestö	150,000	5
Ruotsi: Ammattijärjestö	281,000	4
Hollanti: Nederlandsche Verband van Bakvereenigingeng....	240,000	8
Italia: Confederazione Generale del Labor	2,300,000	5
Itävalta: Ammattiyhdistyskomissioni	800,000	3
Tšekko-Slovakia: Ammattiyhdistyskomissioni	750,000	5
Unkari: Ammattiyhdistysneuvosto	215,000	2
Sveitsi: Ammattijärjestö	225,000	1
Luxemburg: Ammattiyhdistyskomissioni	27,000	2
Espanja: Ammattijärjestö	250,000	2
Puola: Ammattiyhdistysten keskuskomissioni	334,000	3
Puola ammattijärjestö	774,000	6
Kanada: Ammattiyhdistyskongressi	260,000	1

Tässä on yhtyneenä kunnioitusta herättävä valta, joka kuten kongressi on osoittanut, on päättänyt henkisestikin kulkea tietä, jolla yksin on saavutettava sosialismin voitto: luokkataistelun tietä.

Lontoon kongressissa oli siis edustettuna yhdeksäntoista eri maata, joissa on ammatillisesti järjestyneitä työläisiä yhteensä 25,606,000. Kun tähän lisätään vielä ne maat, joiden ammattijärjestöt eivät olleet edustettuina Lontoon kokouksessa, mutta kannattavat ammatillisista internationaaleja Lontoon kokouksessa edustettuina olleiden järjestöjen hengessä, voimme saada käsityksen, että "vanha" ammatillinen internationale ei suinkaan ole voimaton, niinkuin meille on koetettu viimeaikoina uskotella niiden taholta, jotka ovat ottaneet urakseen maailman köyhällistön liikkeen hajottamisen. On ilahduttavaa todeta, että ammatillisessa liikkeessä on vielä elänyt niin paljon luokkatietoa yksimielisyyttä, että liike voi esiintyä joksikin eheänä, jota emme voi tällä kertaa sanoa maailman sosialistisesta liikkeestä.

